

Siyaseti, etkilenmeden takip etmek mümkün değil mi? Nur talebesi, feraseti ve Risale-i Nur mihengiyle doğru yanlışı ayırd edemez mi? Yoksa, siyaseti hiç takip etmemeli miyiz?

İnsanın aleminde birbiri içine girmiş muhtelif alemleri vardır. Bu alemlerin büyüklük ve küçüklük noktasından iki hali vardır. Bu hallerden birisi **kemiyet**; diğeri ise **keyfiyettir**. Kemiyet keyfiyete nispetle daha önemsizdir. İnsanın alemindeki bu alemler ve dairelerden kimisi keyfiyetlidir, kimisi kemiyetlidir.

İnsanın bu alemlerinde kemiyet noktasından küçük olan, keyfiyet noktasında büyüktür. Keyfiyeti küçük olan alemin ise kemiyeti büyüktür. İşte insanı aldatan ve yanıltan da bu noktadır.

İnsanın kalp ve mide dairesi kemiyet noktasında en dar ve küçük dairedir. Ama keyfiyet noktasında en büyük ve en önemli bir dairedir. Bu dairenin vazifeleri çoktur ve hayatidir. Bu dairenin bir vazifesi geri kalsa, maddi ve manevi hayat çöker.

Mesela mide doyurulmazsa, ceset ölür. Mide günde üç defa yemek ister. Bu isteğe muntazaman bakmak zorundayız. İnsan, sadece mide ve cesetten ibaret değildir. İnsanın bir de manevi bir mide ve cesedi vardır ki, bu kalp, akıl, vicdan gibi nurani ve latif şeylerden müteşekkildir. Nasıl maddi mide doyurulmak isteniyorsa, bu manevi cihaz ve duygular da doyurulmak ister. **Maddi mide günde üç öğün yemek ile doyar, kalp ve ruh ise günde beş vakit namaz ile doyar.** İşte bu vazifeleri terk etsek, hem maddi hem de manevi cesedimiz ölür. Bu yüzden bu küçük daire diğer büyük dairelerden daha büyük ve önemlidir.

Önem sırasına göre bu, kalp ve mide dairesinden sonra ceset ve hane dairesi gelir. Yani bizim midemizin nasıl ihtiyaçları var ve bu ihtiyaçlar sık aralıklarla giderilmek zorunda ise, aynı şekilde aile ve ceset dairemizin de ihtiyaçları vardır. Eşimiz, çocuklarımız ve kendi bedenimiz için bir mesken, bir iş, bir geçimlik temin etmek, kalp ve mideden sonra ikinci önemli bir dairedir. Bu daireye karşı sorumluluk ve vazifelerimiz vardır. Bunları ihmal etmek olmaz. Eşimizi ve çocuklarımızı dini yönden eğitmek de bu sınıftandır.

Üçüncü daire ise mahalle ve şehir dairesidir ki, daire kemiyeten büyüdükçe; vazife ve önem değeri azalıyor. Bizim kalp ve midemiz nasıl ceset ve hane dairesinin içinde ise, ceset ve hanemiz de mahalle ve şehir dairesinin içindedir. Bu yüzden bizim mahalle ve şehrimize karşı da sorumluluklarımız vardır. Mahallemizde yardıma muhtaç olanlara yardım etmek, çevremizi temiz tutmak, mahalle ve şehrimizi idare edecek olanları seçmek gibi az ve uzun vadeli vazifelerimizdir.

Dördüncü daire ise vatan ve memleket dairesidir. Her insanın bu dairede belli başlı vazifeleri vardır. Ama bu vazifeler çok az ve uzun bir zaman gerektirir. Mesela askerlik yapmak ömürde bir defaya mahsus bir görevdir. Hükümeti seçmek, beş yılda gelen bir vazifedir. Savaş olsa cepheye koşmak, belki insanın, ömründe hiç göremeyeceği bir vazifedir. Ama olduğu zaman, bu vazifeye koşmak vatandaşlığın gereğidir. Bu daire az ve uzun vadeli olmasına karşın, en cazip ve insanı meşgul eden bir dairedir. İşte insanın, diğer kalp ve mide dairesini unutacak kadar bu daire ile meşgul olması, normal ve yararlı bir hal değildir.

Beşinci daire insanlık ve dünya dairesidir ki, en büyük ve insanları kendine en çok çeken ve diğer asli ve önemli vazifelerini unutturan bir dairedir. İnsanların ekserisi bu dairenin cazibesine kapılıp, kendi küçük ama önemli dairede olan vazifelerini terk ediyorlar.

Halbuki bu dairede insanın, belki ömrü boyunca bir vazifesi bile olmaz. Ama insan boşboğazlık edip kendi şahsi vazifelerini yapmaz, gider üzerine vazife olmayacak işler ile uğraşır. İnsanların ekserisinin dalalette olup kulluk vazifesini yapamamasının önemli sebeplerinden birisi de maalesef budur.

Şayet dünya ve siyaset meseleleri bizim şahsi ve kalbi vazifelerimizi unutturup zedeliyorsa, o zaman ciddi bir risk ve günah içerisindeyiz demektir.

Kırk vefiyattan birkaç kişinin kurtulması meselesi, tahkiki imanı elde edemeyen, imanı taklitte kalan ve dünyanın afaki meselelerine dalmış insanların halini ifade ediyor. Bu zamanda dünyada en önemli vazife imanı kurtarmaktır, yani imanla kabre girmektir. İmanı taklidden tahkikiye çıkardıktan sonra, farzları yapan ve büyük günahları işlemeyen inşallah kurtulur.

Yoksa imanı taklitte kalan bir insan, cami cemaati de olsa tehlike içindedir. Saadeti ebediyenin vesikası tahkiki imandır. İmanda en küçük bir arıza ve şüphe bütün amelleri iptal eder, ehemmiyeti kalmaz. Onun için imanı kavi hale getirmek bu zamanın birinci vazifesidir. Çünkü taklidi iman bu zamanın fenden ve felsefeden gelen inkar hücumuna karşı duramıyor, dayanamıyor. Sarsılmaz ve dayanıklı iman olan **tahkiki imanı** elde edemeyenlerin çoğu bu davayı kaybetmişler ve etmeye de namzettirler.

Özet olarak; bir kişi bu zamanda sağlam imanı elde ettikten sonra, ibadetlerin asgarisi olan farzları yaparsa kurtulur inşallah. Tahkiki imanı elde edemeyenler ise, cami cemaati de olsa bu zamanın inkar selinden kurtulmaları çok zor ve müşküldür.

İman ve Kur'an'a hizmet etmek meselesi, dünyanın bütün meselelerinden daha üstün ve daha önemli bir meseledir. Dünyanın değil basit ve sıradan hadiseleri, en büyük hadiseleri bile bir Nur Talebesini iman ve Kur'an hizmetinden alıkoyamaz ve koymamalıdır. Üstad Hazretleri [Dördüncü Mesele](#)'de bu hakikati çok güzel izah

---

ediyor.

Evet, bir insanın bu dünyada en büyük davası, imanla kabre girip girmemek davasıdır. Şayet bir insan imansız kabre girse, dünyanın hangi meşguliyeti ya da hangi davası onu kurtarabilir. Demek imanla kabre girmeye vasıta olan şeyler ile meşgul olmak, dünyanın bütün büyük ve önemli hadiselerinden daha önemli ve daha gerekli bir meşguliyettir.

Üstad Hazretleri iman hizmetini İkinci Dünya Savaşı ile meşgul olmaktan daha önemli görerek, bize önemli bir yol gösteriyor. Dünyanın en büyük hadisesi bile iman hizmetine set çekemezken, nasıl olur da adi ve basit şeyler bu hizmete set çekebilir, diye bir mukayese yapmak da mümkündür.

İkinci olarak, dünyanın böyle zulümlü ve karmaşık şeyleri ile meşgul olmak da bir fayda olmadığı gibi, ciddi ve önemli zarar ve tehlikeler mevcuttur.

Mesela İkinci Dünya Harbi'nde bir tarafa kalben destek vermek, onların günah ve zulümlerine ortak olmak demektir. Zira "**Küfre rıza küfür olduğu gibi, zulme rıza dahi zulümdür.**" fehvasınca, zalime kalben taraftar olmak onun zulmüne ortak olmak demektir. Onların dünyevi hakimiyet kavgasında Müslümanların kalben onlara taraf olmasında hiçbir fayda ve menfaat olmadığı halde, onların büyük zulüm ve günahlarına meccanen ortak olmak akıl karı değildir.

Bu sebeple Üstad Hazretleri böyle faydasız dünyevi ve içtimai şeylerle hem kendi meşgul olmamış hem de talebelerini meşgul olmaktan men etmiştir. Daha elzem ve gerekli olan iman hizmetine yönelmiş ve talebelerini de yöneltmiştir.

Risale-i Nur'u iyice okuyup hazmetmeden harici şeyler ile meşgul olmak çok tehlikeli ve risklidir. Allah korusun, kafa ve kalbimizin zındık bir geveze olmasına kadar gidebilir. Bu yüzden Risale-i Nurlarla meşgul olup zihnimizi ve kalbimizi harici şeylere dağıtmamalıyız.

Harice bakacak olursak da din ve iman namına ve onun ölçüleri ile bakmalıyız. Üstad Hazretlerinin şu ifadeleri de bu manaları özetler mahiyettedir:

"Ben tahmin ediyorum ki, bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında selâmet-i kalbini ve istirahat-ı ruhunu muhafaza eden ve kurtaran yalnız hakikî ehl-i iman ve ehl-i tevekkül ve rızadır. Bunların içinde de en ziyade kendini kurtaranlar, Risale-i Nur'un dairesine sadakatle girenlerdir."

"Çünkü bunlar, Risale-i Nur'dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla ve gözüyle, her şeyde rahmet-i İlâhiyenin izini, özünü, yüzünü görüp her şeyde kemâl-i hikmetini, cemâl-i adaletini müşahede ettiklerinden, kemâl-i teslimiyet ve rızayla, rububiyet-i İlâhiyenin icraatından olan musibetlere karşı teslimiyetle, gülererek"

---

karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve merhamet-i İlâhiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki, elem ve azap çeksinler."(1)

Cemaat adına olmayıp, kendi namına siyasete girip orada din ve İslam adına yapılan hizmetler de makbuldür. Üstad Hazretleri bazı talebelerine bu ruhsatı vermiştir. Zira siyaset alanını bütünü ile terk etmek gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Ancak cemaati ve hizmeti siyasete alet etmemek gerekir.

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(84. Mektup\)](#)